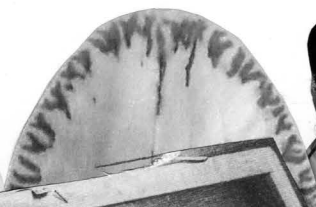

PIZZA!

št. 8, marec, MMXVII

lovez ez
8,49

za zavoj
9,99

-35%
za kos samo
1,09

za kos
0,99

PIZDO! ustvarjajo prostovoljci MISC INFOPEKA (Pekarna Magdalenske mreže).

ALINA BEZLAJ

MAJA REPINA

ALJA GRLICA

MAREK ŠURKALA

COLINE LABOULAIS

MARTINA FRIDL

HELENA PONUDIČ

MATEVŽ HRŽENJAK

HIGH/LINK

SOFIA PAPATSMPA

KAJA FIEDLER

TINA PODBEVŠEK

KAJA VIDOVIČ

TOMAŽ PODBEVŠEK

INICIATIVA PROTI IZKORISČANJU ŽIVALI IN OKOLJA

MESTNA OBČINA MARIBOR

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA IZOBRAŽEVANJE,
ZNANOST, KULTURO IN ŠPORT

URAD REPUBLIKE SLOVENIJE ZA MLADINO

*Drage dame naše,
 spet slavimo danes čare vaše.
 Drage dame naše strastne,
 naš posel je brezosebna stvar,
 zaradi vas so naše misli mastne,
 a z vami in za vas lažje služimo denar.
 Drage dame naše čudovite,
 lepšate nam dneve in noči,
 saj ravno prav zalite,
 z vami lepše se nam godi.
 Drage dame naše,
 naj bo danes še bolj vse po vaše.
 Naj dan poseben bo za vas,
 mladenke brhke in ženice,
 prešerno voščim vam na glas,
 poklonim travniške cvetlice.
 Lepota vaša je in čar,
 cvetočih barvnih lepotic,
 toplina srčka naj bo dar
 in dnevi vaši brez bodic.*

(Povzeto po: <https://www.verzi.si/verzi/verzi-za-dan-zena>)

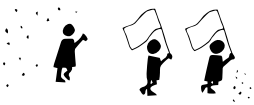

Hvala vam za prečudovite želje na naš dan. Hvala za rože.
 Iskrena hvala za čestitke, voščilnice, verze ter
 bonboniere. Resnično cenimo trud, ki ste ga danes vložili
 v naše prijetno počutje in vsesplošni dobrobit.

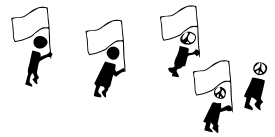
Za vse druge dni pa ... Hvala za še zmeraj obstoječe gonilo
 patriarhalnega sistema, ki skozi stalno hierarhizacijo
 vzpostavlja družbeno in politično neenakopravnost ter
 konstruira družbene vloge, s tem pa minimizira zastopanje
 naših glasov ter ustvarja nerealne standarde z obeh
 spektrov lestvice.

Ampak nikar se ne pritožujmo s svojimi histeričnimi
 izpadi. Danes je naš dan. Je kriv PMS? Pojejmo košček
 čokolade. Umirimo se. Srečni 8. marec!

● človeški naravi

Vprašanje človeške narave se pojavi v skoraj vsaki politični debati. → Mar ni v naši naravi, naši ž geni določeni naravi, da smo tekmovalni, agresivni ...? ← je komentar, ki prihaja s strani konzervativcev, iz česar izvedejo logični argument, da je kapitalizem sistem, ki se najbolj sklada z njo. Liberalci odgovarjajo, da resda obstaja gensko določena človeška narava, univerzalna vsem ljudem, a da se v tej naravi kaže sodelovalnost, in ne tekmovalnost. Medtem v bolj levičarskih vodah sploh zanikajo koncept podedovane človeške narave – človeška narava je, pravijo, le socialni konstrukt.

Popolno zanikanje obstoja podedovane človeške narave je napačno – vsem ljudem so skupne nekatere lastnosti: na primer bipedálnost, dlan, ki je zmožna manipulacije objektov, nezmožnost letenja ... Te zmožnosti in nezmožnosti so del človeške narave, del, za katerega nikakor ne moremo trditi, da je socialni konstrukt, pač pa je posledica genov in evolucije. Če torej obstaja del človeške narave, ki je deden, pa ostaja vprašanje, kaj vse je dedno. Biosociologi, ki so tipični biološki deterministi, argumentirajo, da so lastnosti dedne in evolucijsko pogojene, če najprej poiščemo univerzalne lastnosti, ki se pojavljajo pri vseh ljudeh v vseh družbah. Nato zatrdijo, da so te lastnosti vpisane v gene, v zadnjem koraku pa pojasnijo, kako so se geni za te lastnosti razvijali skozi evolucijo in zakaj so se obdržali in razširili. Pri tem postopku argumentiranja pa izvršijo veliko napak. Pri določanju univerzalij za te določijo stvari, kot so vojna, suženjstvo, podjetništvo idr., ki jih vidijo kot del konkretne realnosti, namesto da bi jih razumeli kot historično in ideološko pogojene konstrukte. Nadalje ni nobenega eksperimenta, nobenega dokaza, ki bi potrjeval prirojenost lastnosti oziroma vedenja. Pogosto znanstveniki govorijo o 'hipotetičnem' genu, ki bi lahko bil vzrok za določeno lastnost, a že kmalu zatem v nadaljevanju izpustijo besedo hipotetičen in gen začnejo dojemati kot resničnost, to pa za njimi prevzamejo tudi nadaljnje raziskave in članki. Zadnji korak, ki obsega dokaz, kako so te v genih zapisane lastnosti evolucijsko pogojene, je povsem neutemeljen: spet ni nikakršnih dokazov za to, da je neka lastnost evolucijska prednost; bolje rečeno, kot takšno je mogoče dokazati čisto vsako. Vse, kar je potrebno za ta korak, je nekoliko domišljije!

¹Zanimivo dejavnost sta izvedli dve učiteljici z Dunaja, ki sta se pri načinu poučevanja sklicevali na teoretika kritične pedagogike Paula Freira. Učencem sta predstavili neko popolnoma očitno neresnično dejstvo, katerega obstoj so morali nato evolucijsko utemeljiti. Razlage so bile povsem izmišljene, seveda – a kar sta učiteljici dosegli, je bila privzgojitev zdrave mere skepticizma do vseh sociobioloških teorij (iz seminarja kritične psihologije na Sigmund Freud Privatuniversität, Dunaj, 2016).

VOJNA VSEH
PROTI VSEM!
HAHAHAHA!

HEJ GOSPOD, NOČEM BITI
NESPOŠTLJIV DO VAŠEGA
FILOZOFSEGA ZNANJA, AMPAK
ALI SE VAM NE ZDI, DA JE
HOBBSOV OPIS NARAVNEGA
STANJA ŽE NEKOLIKO
ZASTAREL?
ALI STE ŽE BRALI ROUSSEAUJA?

NESMISEL!
UBIJAM, TOREJ
SEM!

Kar sociobiologi s takim dokazovanjem dosežejo, je utemeljevanje stvari takšnih, kot so. Zanimivo dejstvo, ki nikakor ni le splet naključja, je, da se je sociobiologija razcvetela šele v 70-ih letih, to je po desetletju močnega socialnega boja tistih brez moči. Sociobiologija se je pojavila kot odgovor na njihove zahteve, kot odgovor tistih, ki so imeli moč in katerih namen je bil delegitimizirati njihove zahteve. Zakaj dati črncem pravice, če so njihovi geni namenjeni mehaničnemu delu? Zakaj poslušati zahteve žensk, če so biološko pogojeno podrejene moškim? Zakaj prenehati z vojnami in nasiljem, če so te dejavnosti v človeški naravi? Sociobiologija ima torej funkcijo legitimizatorja statusa quo. Slika človeške narave, kot se pokaže na podlagi take teorije, je konstrukt, ki je, enako kot sama teorija, ki ga je proizvedla, namenjen temu, da upraviči in ohranja trenutno stanje v družbi.

Vendar pa obstaja tudi drugačen pogled na človeško naravo. V znanosti danes namreč obstaja razkol med dvema načinoma razumevanja človeške narave: biološko determinističnim in dialektičnim. Prvi, kot smo pokazali, ima svoje napake - in svojo nalogo. Dialektikom pa takšno razmišljanje ni blizu. Družbe vidijo kot izredno različne in heterogene in njihov cilj ni iskanje univerzalij v in med njimi, ki bi jih lahko pripisali vrojeni človeški naravi. Nasprotno, osredotočijo se ravno na heterogenost družb - gonilno silo človeške zgodovine vidijo prav v nasprotjih v družbah in med njimi. Dialektična analiza ne pripisuje notranjih lastnosti posameznikom ali družbam, pač pa poudarja prepletanje individualnega in družbenega.

Če zavrtnemo logiko biološko determinističnega razumevanja človeške narave in raje sprejmemo drug pol argumentov, nas to pripelje do ključka, ki nikakor ni preprost in enoznačen odgovor, kot bi morda upali. Zaključimo lahko namreč le, da neka univerzalna človeška narava, ki bi lahko bila merilo za vse družbe, ne obstaja. To, kako naj bi zgedela družba in kako spremeniti današnje stanje, bi moralo tako izhajati iz drugih argumentov - vprašanje o človeški naravi je docela politično vprašanje in ne more ponuditi odgovora na to, kako naj bi bila določena družba oblikovana.^{2,3}

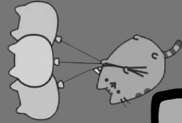
²Levins, R. in Lewontin, R. (1985). The Dialectical Biologist. Cambridge: Harvard University Press.

³Lewontin, R., Rose, S. in Kamin, L. (1984). Not in Our Genes. New York: Pantheon Books.

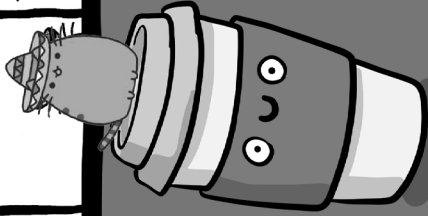
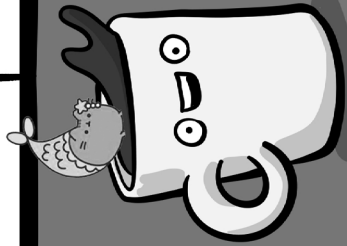
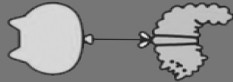

WEEKLY PLANNER

MONDAY	TUESDAY	WEDNESDAY	THURSDAY	FRIDAY	SATURDAY	SUNDAY
weekend drunk stories sex stories diaries latest diet How to remove your double chin in 40 days who was where?	WHO will clean the aquarium? ideas for haircut HOW TO PUMP YOUR LIPS NATURALLY New GYM opening in the neighbourhood	Jorge Bucari's new book is finally published 50 shades darker Eurovision 100 NEWS	Super sex-positions to keep your partner 4ever HOW TO BE COOL and make everyone LOVE YOU perfect abs in 7 days! stolen discussion topics (from the table next to you)	new lipstick line Spring collection 2018 weather for this weekend what you see around	did the dog poop today? beers I tried last night this is the last night I drink! 	I met the love of my life last night horoscope - next week will be better really, I will not drink again new eco-friendly car Fuck, the fish is dead!

Vsaka zgodba je pomembna. Tudi Jelinčičeva.

Živa knjižnica¹ je nastala leta 2000 v okviru danske mladinske nevladne organizacije »Stop The Violence« kot odgovor mladih zoper dogodek, ki se je zgodil leta 1993 v Kopenhagnu, ko je bil zaboden eden izmed njihovih prijateljev. Z metodo, ki še danes temelji na dialogu in omogoča neposreden stik s pripadniki_cami družbeno stigmatiziranih skupin, so želeli_e mlade v prvi vrsti ozaveščati o nasilju, rušiti ustaljene stereotipe in predsodke. Ker je prva živa knjižnica privabila številne obiskovalce_ke, se je s pomočjo organizacije »Human Library Organisation« kmalu začela širiti tudi globalno. S tem je postala izjemno popularna metoda, ki je bila do danes izvedena že v več kot 70 državah po svetu. V Mariboru so jo prvič izvedli leta 2012 v okviru Mladinskega kulturnega centra.

Prvi problemi so se začeli pojavljati ravno zaradi njene preprostosti in fleksibilnosti, saj so jo organizatorji_ke začeli_e hitro prilagajati lastnim interesom (začela se je pojavljati npr. na kariernih sejmih, ki promovirajo podjetništvo in neoliberalizem, in predstavitvah poklicev). S tem je metoda na stežaj odprla vrata vrednotam, ki nimajo z opozarjanjem na nasilje in različne oblike diskriminacij ničesar skupnega. Še več. Zaradi podpiranja neoliberalnih idej lahko živa knjižnica postane podaljšek kapitalizma, kar je povsem kontraproduktivno temu, za kar bi se morala zavzemati in za kar se je zavzemala, torej za odpravljanje neenakosti v družbi.

Največji problem mariborske žive knjižnice vidim v liberalni miselnosti, ki jo zagovarjajo. Namen žive knjižnice naj bi bil podiranje stereotipov in predsodkov, vendar se lahko hitro zgodi, da postane vse kaj drugega. Še posebej, če jo vodijo nekritični mladi, ki so liberalno usmerjeni. Menim, da se sploh ne zavedajo, da s tem mladim prej škodijo, kot koristijo. Tako lahko med živimi knjigami srečate nuno, ki v prostem času rada igra nogomet, skrbi za svoj vrtiček in ne bere ničesar, kar je objavljenega v tiskanih medijih, saj bi jo to spravilo v »slabo voljo«. To, da podpira patriarhat in eno izmed najbolj izkoriščevalskih in zatiralskih institucij na svetu, ekipo žive knjižnice ne zanima kaj dosti. Cerkev pa s tem seveda ohranja svojo moč. In reš, zakaj je ne bi povabili_e še v Infopeko? Izgleda namreč čisto prijetna gospa. Pa kaj, če spodbuja pasivnost in apolitičnost. Zakaj ne bi povabili_e še Jelinčiča, da bi nam spregovoril o svojih baletnih izkušnjah? Pa kaj, če je nacionalist in ksenofob. Oba_e bi lahko povabili_e tudi v šole, da bodo otroci lahko spoznali_e, da sta povsem običajna človeka, zakaj bi ju torej karkoli obsojali_e? Biti moramo odprti_e do drugih in sprejeti vsakogar, meni ekipa žive knjižnice. Vsaka zgodba je pomembna. Tudi Jelinčičeva.

¹ Živa knjižnica je zastavljena kot izposojevalnica knjig, kjer si bralci_ke namesto knjig izposojajo ljudi, ki sami pripovedujejo svojo zgodbo.

Poleg nune seveda najdemo še mnoge druge sporne »profile«. Še posebej je med živimi knjigami popularno, če si bivša zafrustrirana in ozdravljena depresivka, ki je končno našla smisel v svojem življenju s pomočjo terapevte (ki jo je, še bolj zaskrbljujoče, spoznala na eni izmed prejšnjih živih knjižnic in ji za terapije in svetovanja seveda mastno plačuje). Popularno je tudi, če si »drugačen_na« oz. kakorkoli izstopaš.

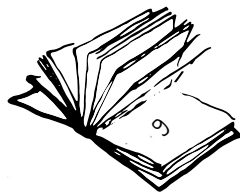
Če si politik_čarka in še baletnik_ca povrhu. Zato tudi si na živi knjižnici. Ena izmed bolj branih knjig je bil npr. tip, ki se je hvalil, da ima več partnerk. Srečaš lahko tudi navijače, ki se ti na kratko predstavijo: »Rad gledam fuzbal, spim in fukam ženske.« A bi reš morali takšne knjige povabiti v šole, da se bodo otroci naučili strpnosti in spoštovanja vsakega individuumu? Vsi smo namreč samo ljudje.

Največji problem mariborske žive knjižnice je torej liberalna miselnost, ki so jo mladi_e posrkali in jo uporabljajo kot dogmo, ne da bi se preizpraševali_e, kakšne posledice povzročajo. Brez reguliranja in postavljanja omejitev namreč podpirajo razne oblike izkoriščanja, diskriminiranja in zatiranja. Ne čudi me, če bi povabili_e tudi vojake_inje in policiste_ke, zdaj-ko smo v nevarnosti zaradi begunske krize. Vse več upravičenih dvomov se pojavlja tudi glede vprašanja, ali živa knjižnica zares odpravlja stereotipe in predsodke do marginaliziranih skupin, saj uporablja etiketiranje (npr. ozdravljen alkoholik, narkoman, gej, lezbijka, transseksualna oseba ...). Ker se je mariborska živa knjižnica zavedala posledic takšnega spornega kategoriziranja ljudi, je uvedla identifikacijske liste, ki izgledajo nekako takole:

Marina, 27 let

- plesalka v močnem klubu
- rada ima živali, ampak jih tudi rada je
- aktivistka za zapuščene pse
- obžuje Harry Potterja
- rada potuje

Marina pleše že od malih nog. Je zvezda v nočnem klubu. Njen moto je: vsa komur lahko uspe. Če se trudiš tako kot ona, ti je uspeh zagotovljen. Najbrž ne bo povedala, da bo čez 5 let že za odpad, saj jo bodo izpodrinile mlajše plesalke – konkurenca je namreč velika – in se bo zopet znašla na cesti. Najbrž bo pozabila povedati, da mnogo deklet dela v nočnih klubih zaradi preživetja. Da ni nič vredna, saj je zreducirana na spolni objekt, pa naj bo zvezda gor ali pa dol. Povedala ti bo, da ima rada živali, ampak je tukaj treba iti »postopoma«. Enako kot pri izkoriščanju črncev, žensk in homoseksualcev. Povedala ti bo, da je ravnokar posvojila psa Diksija in se odločila, da bo postala aktivistka za brezdomne živali. Predvsem za pse. Mačke ji namreč niso preveč blizu. Zrežkom pa se trenutno še ne bo odpovedala. Marina bo najbrž pozabila povedati, da sta samo dve izbiri: ali izkoriščaš ali pa ne izkoriščaš. Pozabila bo povedati, da je speciesistka, ker najbrž niti še ni slišala za to besedo. Povedala bo, da rada potuje (zdaj, ko si še lahko privošči) in bere Harryja Potterja. Res. Kakšna intelektualka. Z Malimi princi in Harryji Potterji bomo res napredovali.

Naj omenim, da je primer izmišljen, vendar nič kaj daleč od resnice. Za dokaz si lahko sami ogledate identifikacijske liste, pa vam bo hitro jasno, kaj sem imel v mislih. Zgornji primer kaže na to, da so žive knjige pogosto ljudje, ki so povsem apolitični, saj zagovarjajo različne življenjske sloge, ki so si jih »izbrali«. Ne naslavljajo sistemskih problemov, ki so srž neenakosti v družbi. Ne naslavljajo kapitalizma, ki temelji na izkoriščanju. Ker je izkoriščanje tako zelo splošno razširjeno, ga najbrž smatrajo za normalno. Naj se ekipa mariborske žive knjižnice vpraša, zakaj se v šole ne vabi »Jelinčičev«, nun in nočnih plesalk ter kaj sami proizvajajo s takšnimi knjigami? Kaj sporočajo mladim? Če se hočemo boriti proti stereotipom in predsodkom, proti nasilju v družbi, ne smemo širiti ideologij, ki podpirajo izkoriščanje. Zato tudi ne smemo vabiti knjig, ki kakorkoli sodelujejo pri temu. Tega bi se morala živa knjižnica, če si sploh želi ščititi in spodbujati osnovne pravice, za kar se je zavzemala na začetku, bolje zavedati.

UHHHHRRRR AAHHRRR UHRAAA ARRRRRGGGHHHHHH?

Ne vem, težko bi rekla ali uporabljajo razum ali ne.

Razum je kot mišica, ki jo moraš ves čas uporabljati, če ne ti zakrni.

URRRRRHHHHHH AAAAAAAARHHHHHHHH?

Težko ti bom razložila na kratko.

Jaz sem se rodila leta 1989.

Od sredine 20. stoletja so se

zgodile velike spremembe,

ki še potekajo.

Naprej so se zgodile

v samem načinu produkcije in

organizacije dela. Potem je sledil sodobni individualizem,

ki se je razpasel po kulturni revoluciji leta 1968. Sledila so osemdeseta

z »osamosvojitvijo« finančnih trgov in globalizacijo, ki je postala

novodobni kolonializem. Sledil je vstop Kitajske in Indije – novih

pomembnih igralk na svetovnem trgu. Vse skupaj je prepleteno in tesno povezano s katastrofalnim stanjem, ki vlada v naši družbi. Zdaj ti lahko izrečem dobrodoščilo.

Kapitalistični »razsvetljski projekti«

so nas odrešili mračne industrijske in socialistične

epohe. Ihaaaa!

Svetovna kriza neenakosti je dosegla novo skrajnost. Vrhnji odstotek

najbogatejših ima danes več premoženja kot ves preostali svet,

8 posameznikov pa ima več

premoženja kot polovica človeštva.

Revni postajajo še bolj revni.

Neenakost je večja kot pred več kot stoletjem.

Zdaj smo v postindustrijski družbi, kjer se srednji razred pretvarja, da živi v

demokratični in trajnostno naravnani družbi, kjer sta znanost in znanje visoko na piedestalu,

kjer je vsem omogočeno kreativno delo,

v katerem se lahko vsi fleksibilno izražamo, kjer

vlada odgovoren trajnostni odnos do okolja, živali itd.

PIZDE PA NE MARAJO, SAJ ODSIRA
KOPRENO FANTAZME, KI JO IMAJO
PRED OČMI IN V GLAVI.

AAAAAARRRRRRHHHHHH RRRRRHHHHHAAAAA?

New agerji so šele res usekani. To so »luniji«, ki se
mističnostjo in skrivnimi energijami v navezavi s pozitivnimi
Počutijo se počutijo ogoljufane, ko se ti »misteriji«
kopreno, kakor še mnogim drugim.

RUUUUUUUAAAAAARRRR RAAAAAAA
AAARRR RAAAAA RHHHAAAAAARRRR?

Moje mnenje je, da jih je strah in iščejo življenjsko tolažbo. Skupaj so zmešali različne vere,

filozofske poglede in znanost. Njihove »nove vednosti« so staro blago, zato v njih ni nič
izvirnega, vendar je njihova prisotnost nekakšna stalnica v zgodovini. Spominjajo na različne
skupine ljudi, ki so se izoblikovale v podobnih zgodovinskih okoliščinah. Na primer
poudarjajo, da osebna sreča ni v zunanjih rečeh, kot so materialne stvari in družbena moč.
Verjamejo, da se nič ne zgodi po naključju, zato je tudi vsak sam kriv za vsakršno stisko. Od
tu verjetno izvira njihova ravnodušnost do družbenih krivic. Res jih težko vrže iz tira.
Spominjajo na stoike ali kinike. Ves čas delajo na sebi, saj želijo ubežati bolečini. Trudijo

razvijati umetnost življenja, kjer bi se izognili vsem oblikam bolečine. Prav tako ne kažejo
velikega zanimanja za politično življenje, saj raje meditirajo na otokih miru. Pomembno jim
je samoobvladanje, zmernost in notranji mir. Epikurejci? Tudi z novoplatonisti imajo kar
precej skupnega. Edino kar obstaja je »bog«, »svetloba«, »kres«, katerega posamezne iskrice
so človeške duše. Božanske lučke vidimo v vseh živih bitjih. Vseeno pa niso vse enako blizu
»bogu«. Najdlje od živega boga so kamni, zemlja in voda. Kje so živali? Ne tako blizu kresa.
Večina zaradi tega ne uživa mesa živali ali drugih živalskih produktov, saj lahko s tem
omadežujejo svojo božanskost. Potem pa so tukaj še mistiki, pri katerih so si sposodili
obsedenost po »spojitvi« z »bogom«. Pravijo, da ob spojitvi z »Enim« izgubiš del sebe, toda
pridobiš veliko več. Spoznaš, da si neskončno več, da si vesolje. Zato se udeležujejo »poti
očiščenja in razsvetlitve«. Večina new agerjev ne gre v puščavo, kot so to delali njihovi
mistični predhodniki. Naši zahodnjaki se lotevajo raznih postov (da izgubijo tudi kakšno kilo),
desetdnevnih izkušenj bivanja v tišini ali sprehajanja in meditiranja po livadah. Naj te ne
preseneti, če vidiš ducat zaspanih oseb sredi ničesar. To so novodobni mistiki ali pokemon
friki.

naslajajo nad skrivnostnostjo,
mislimi ter kvantno mehaniko.

razkrijejo. Ljubši jim je pogled skozi

Nekaj vzporednic lahko potegneš
tudi z renesančnimi humanisti in roman
Renesanso in romantiko povezuje
poudarjanje pomena, ki ga ima umetnost
na človekovo spoznanje.

Romantiki so bili prepričani,

da nas samo prava umetnost
lahko približa neizrekljivemu.

Individualizem pa je tista vzporednica,
ki je skupna vsem. Nismo samo ljudje,
smo edinstveni posamezniki.

Danes prevladujoč diskurz fleksibilnega
kapitalizma, ki so ga prevzele tudi
psihične ekonomije, za katere skrbijo
psihologi, terapevти, guruji in vsi drugi, ki želijo iztisniti

vsaj tisto malo profita, ki ga je še mogoče iztisniti iz ljudi, skrbi za uvajanje mehanizmov, samonadzorovanja in samodiscipliniranja ter krepi prepričanje, da je za vsak neuspeh odgovoren le posameznik sam. V tej perspektivi se ekonomski in politični neuspeh premešča s sistemske ravni na raven posameznika. Novodobni nazori praznoverja so očitne oblike nadzorovanja in upravljanja z ljudmi. Res so vse bolj pohlevni in nekritični.

ARRHHH

Imaš prav, povezave med njimi ni. New agerji svoje bogove vidijo v gurujih, talismanih, energetskih kamnih in potrošništvu. Se pa, tako kot romantiki, navdihujejo nad starimi kulturami in njihovo mističnostjo. Tudi new agerji se zavzemajo za mračnost, neoprijemljivost

in mističnost. Romantiki so bili v marsičem podobni hipijem, slednji pa so v marsičem podobni našim new agerjem. Skrb zase in praznoverje sta pri vseh ideal genija. Resno znanost pa dojemajo kot grožnjo. Njihovo populistično vlačuganje znotraj znanosti ME TOTALNO RAZPIZDI.

RAAAAAHHHHHHHHHHH AAAAAARRRRRRRRRRRRHHHHHHHHH?
HHHHAAAAHHHHHHHH AAAAAAAAAAAAAAAAAA
AAHHHHHHHHHHRRRRRRR HHHHAAAA. HAAARRRRRRHHHHHHA
AAAAARRRRRRRRHHHHHHHH AAAAAAAARRRRRRHHHHHHHHHHH
RRRRHHHHHHHAAAAAA. RRRRHHHHHHAAAAAA RHHHHAAAAA
RHHAAAAAAAAAAAAHHHHHHH.

Ja, vse skupaj je hokuspokus. Nova religioznost, novi okultizem ... NEW AGE je najdonosnejše podjetje na svetu.

ARHHHHHHHHHHHAAAAAAA RHAAAA?

Rabiš samo pogum, da začneš plezat iz te jame.

Vseeno pa je razkol že nastal. Saj veš kaj je

Kosovel rekel: »Takšni kresovi kmalu izgore«.

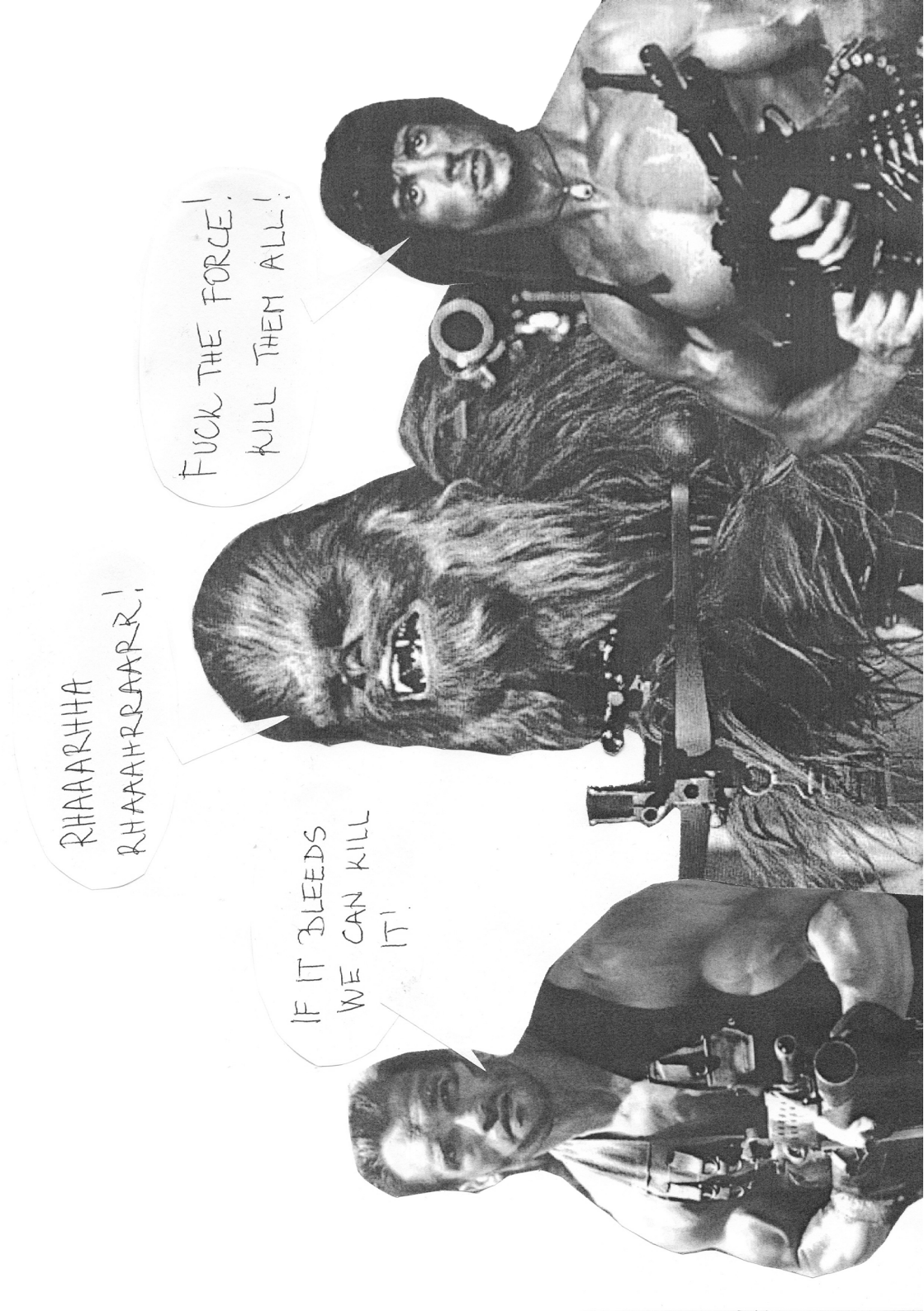

RHAAARHHA

RHAAARRRARR!

FUCK THE FORCE!
KILL THEM ALL!

IF IT BLEEDS
WE CAN KILL
IT!

O spornem odstrelu, lobijih in širjenju strahu

Po tem, ko je rezalna žica v letu 2016 presekala poti mnogim prsto-živečim živalim, ki ne prepoznavajo bizarnosti nacionalnih in državnih delitev, so se sedaj na šahovnici lokalnih institucij znašli volkovi in medvedi, ki jih v tem letu ogroža še nenavadno visok odstrel. **Ministrstvo za okolje in prostor** je izdalo odlok za odvzem **113 medvedov in 10 volkov** v letu 2017.

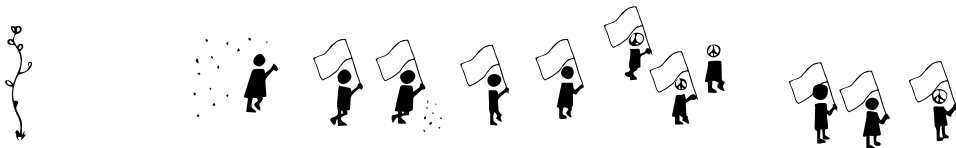

Monopol nad upravljanjem s populacijami oz. pobijanjem prstoživečih živali je v rokah lovcev, ki skupaj z **Zavodom za gozdove** in **Zavodom RS za varstvo narave** oblikujejo predlog za letni odstrel, ki ga potrdi vlada. Upravljanje s populacijami se izvaja pod pretvezo zmanjševanja gospodarske škode, omejevanja migracij živali na nova območja ter zagotavljanja varnosti tistih, ki živijo na območju prisotnosti velikih zveri ter si tako življenjski prostor delijo z

medvedi, risi, volkovi ... Argument zagotavljanja varnosti je priročen za utrjevanje in ekspanzijo strahu, ki bazira na perpetuiranju lažnih predstav o medvedih in volkovih kot agresivnih zvreh, pred katerimi se je treba zaščititi, ter tako deluje kot priročna metoda za pridobivanje javnega mnenja na stran tistih, ki zagovarjajo odstrel.

V luči tega, za kar na tem mestu v resnici gre, torej za prostočasno ubijanje živali v njihovem življenjskem prostoru, namreč to ne bi bilo prepoznano kot produktivno ali, kakor se kaže v primeru odloka, celo nujno.

Razmerje je že v izhodišču neuravnoteženo. Lovcem pozicija »varuhov« narave, v katero umeščajo tudi živali, omogoča upravljanje s tuji- mi življenji na način, da imajo od tega neposredne koristi. To, kar je manipulativno poimenovano kot »zaščita«, se prične, kjer se pričnejo njihove koristi. V namene legitimirati lastne koristi od umorov je treba ustvariti stanje »prevelikega števila osebkov v populaciji«. Hranjenje živali v hladnejših mesecih s strani lovcev tako predstavlja ustvarjanje boljših pogojev za razmnoževanje, kar nato privede do »prevelikega števila osebkov v populaciji«. V tej shemi so posamezniki zreducirani na ogrožajoč dejavnik, ki ga je treba odpraviti, njihova vrednost je zgolj vrednost ohranjanja vrste. V ospredju je razreševanje namišljenega in samoreproducirajočega konflikta, katerega edina vnaprej zrežirana rešitev je odstrel. Gre za ohranjanje monopola in lovskih dejavnosti zaradi njih samih. Naslavljanje problematike z vidika soobstoja posameznikov, ki si delijo življenjski prostor, umanjka.

Šele ko prepoznamo s strani medijev in interesnih skupin posredovano reprezentacijo živali kot zmotno in reduktivno, se s spremembo gledišča kot predpogojem celostnega pristopa k problematiki sobivanja, ponudi širok nabor možnosti za drugačno postopanje (sanacija in preprečevanje divjih odlagališč s klavniškimi odpadki, uporaba medovarnih smetnjakov, ozaveščanje splošne javnosti ...).

Prostoživečih živali bo toliko, kolikor smo jih pripravljeni sprejeti ter kolikor jih lahko sprejme sam življenjski prostor. Ni na njih, da bežijo pred streli, na nas je, da se naučimo sobivati.

Odstrel je pomor! Proti lovu! Za sobivanje!

»Moti jih barva na fasadi, ne moti jih kri na lastnih rokah!«

»Ob odvzemu življenja medvedov in volkov se lahko samo razjočem nad neverjetno nadutostjo ljudi, ki o tem odločajo. Rad bi jih vprašal samo, zakaj menijo, da imajo več pravice do življenja kot te divje zveri. Človek je divje živali izrinil na rob, jim vzel prostor in pravico do svobodnega gibanja, sedaj jim jemlje še življenje. To je navaden genocid. Večina ljudi se preprosto ne zna več odpovedati svojim koristim v dobro nekoga drugega. Ne živali ne drugih ljudi. To je odmev časa, v katerem živimo, ko nam za druge preprosto ni mar. Še posebej ne za najšibkejše, za živali. Samo zase.« Miloš Židanik.

PREPOYEMO MORJENJE ŽIVIH BITIJ V NAŠIH SOZDOVNIH!

Post festum

Tako imenovani vandalizem je v tem kontekstu nujno razumeti kot performativni odziv na nevzdržno situacijo, v kateri ni posluha za predlog, ki obsoja institucijo lovstva kot tako, ki izraža skrajno intoleranco do pobijanja vseh prostoživečih živali; skrajno intoleranco do hierarhičnega odnosa, ki pobijanje in izkoriščanje živali sploh omogoča.

Mesto, ki ne prevprašuje institucije lovstva kot take, je mesto, kjer dialog ni mogoč, in kjer je medijska reprezentacija ponovno na strani upravičevanja pobijanja in »truda«, da bi pobili »čim manj« živali. Gre za postopanje, katerega konsekvence daleč presegajo »neprimernost« t. i. vandalizma.

DRŽAVA DOLOGA NASILJE NAD ŽIVALMI,
LOYCI PA GA IZKORISČAJO!

Odziv bralcev_k na RTV SLO

»In kdaj bo odstrel lovcev? Glede na njihovo preštevilno populacijo bo kar velik.«

»Moti jih barva na fasadi, ne moti jih kri na lastnih rokah!«

»Lastnina ni tuja, ampak je naša. In kdo pravi da je uničena? Meni je prav vseč ...«

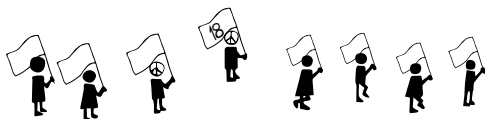
»Nimamo pravice ubijati živali!!!«

»Pri pobijanju čutečih in neprecenljivih bitij se zamahne z roko, sočustvuje pa se s fasado ...«

TUDI GERKEY PODPIRA LOV!

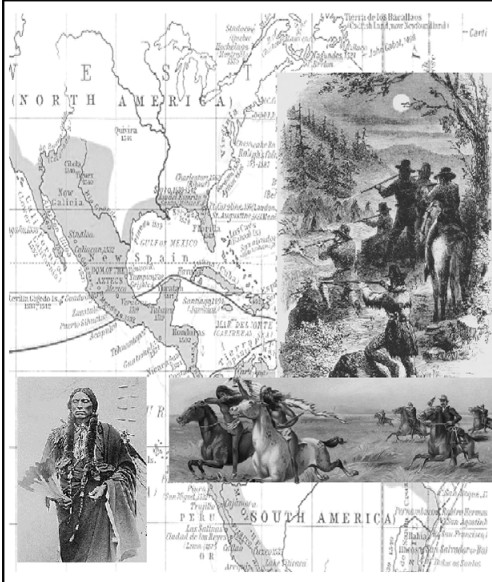
LOY NI NIGDROSEGA KOT
STRAST DO OBIVANJA!

»SINDIKALNO DELOVANJE JE CIVILIZACIJSKI DOSEŽEK, KI JE BIL IZBORJEN NA ULICAH S ŠTEVILNIMI ŽRTVAMI, IN TA DOSEŽEK BOMO BRANILI BREZKOMPROMISNO.«
 »NI ČAS ZA STRAH IN UMİK. ČAS JE ZA SOLIDARNOST IN SKUPNI NASTOP. BOJ SE Z MOJO ODPOVEDJO NE KONČUJE. BOJ SE ŠELE ZAČENJA.«

CIVILIZIRANJE ...

Glasovanje o zakonu o tujcih

ZA

47
poslancev

PROTI

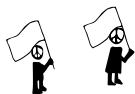
18
poslancev

... ŠE ZMERAJ OSTAJA ENAKO.

CHINESE DREAM

Mnenjski članek o izobraževalnem sistemu na Kitajskem

Izobraževanje na Kitajskem je bilo tekom svoje bogate zgodovine močno povezano s konfucianizmom, ki je dobil svoje ime po očitno najbolj znanem predstavniku Konfuciju. Sicer je Kitajska v drugi polovici 20. stoletja začela uveljavljati določene spremembe v vzgojno-izobraževalnem sistemu, vendar ta še zmeraj v veliki meri prisega na tradicijo. V članku bom opisala svoje doživljanje in izkušnjo s kitajskim izobraževalnim sistemom, pridobljeno tekom 10-dnevne izmenjave s Kitajsko. Da razumemo sodobni izobraževalni sistem, moramo poznati njegovo ozadje.

Z ustanovitvijo Ljudske republike Kitajske, leta 1949, je svojo zgodbo začela tudi nacionalna šola, ki je z nacionalnim izpitom GaoKao (sprejemni izpit) merila akademske sposobnosti učencev, na podlagi katerih so ti imeli možnost brezplačnega vpisa na univerzo. Mnoge je prav ta izpit rešil revščine in lakote, lahko si uspel, tvoj stan te ni več določeval. Tako je bilo sprva. Slednja politika je bila sicer v času kulturne revolucije od leta 1966 do leta 1976 ukinjena, vendar je bila ponovno vzpostavljena že leta 1977 in se obdržala vse do današnjih dni. Temu modelu sedaj, vsaj v teoriji, poskuša slediti večina kitajskih šol. Kitajski šolski sistem se deli na tri ravni: osnovna šola, gimnazija in srednja šola, nato omenjen izpit ter (morda) visokošolski študij. Osnovna šola traja od 6. do 11. leta in je brezplačna, po podatkih kitajskega ministrstva za šolstvo jo obiskuje 99,7 % šoloobveznih otrok. Tako ima vsaka šola omejen vpis (če, haha, zapremo oči za problem korupcije), dijaki pa so razdeljeni v dve skupini: "art students" in "science students". Prvi pri učenju dajejo poudarek na družboslovnih predmetih, drugi na naravoslovnih. V sodobnem izobraževalnem sistemu pišejo tudi dva različna nacionalna izpita.

Sprva je tovrsten izobraževalni sistem deloval, prvi problem je nastal z ločevanjem bodočih mestnih študentov in teh s podeželja. Še danes imajo različne pokrajine različne omejitve in možnosti vpisa. Potencialnih študentov in mladine, željne znanja, je preveč! Tako je dandanes študentov s podeželja le za vzorec, država vzpodbuja njihovo izobraževanje, dokler ostanejo v manjših mestih in se ne odločajo za Šanghaj, Peking ali katero drugo večje mesto. Konkurenca za študij je enostavno prevelika, potrebno je biti najboljši med najboljšimi, da si opazen. Kaj opazen, ošvrknjen s pogledom. Kot zanimivost naj omenim tudi, da je bil prejšnje leto v Pekingu sprejet zakon, po katerem se otrok ne sme vpisati niti v osnovno šolo v Pekingu, če oba njegova "prastarša" ne prihajata od tod. Posledično ne ostane veliko izbire, razen zasebne šole in vrnitve na podeželje. Kljub vsem omenjenim dejstvom se vsako leto za študij na Kitajskem odloča vse več tujih študentov. Iskreno se sprašujem, zakaj neki? Kaj tako osupljivega zaznajo v tem sistemu? So to dihi jemajoči rezultati testa PISA, podobnost južnokorejskemu sistemu in prikrivanje sposobnosti podeželskih otrok? Ali morda visoka stopnja samomorilnosti med mladimi? Morbit okusna hrana?

Pojdimo izven okvirjev izobraževalnega sistema. A ne namiguje na šibkost sistema nasploh že to, da v njem tako v dejanskem kot v metaforičnem pomenu primanjkuje zraka? S težavo dihaš. Narod zakamuflira pisavo, da je drugi ne bi mogli brati. Haha, bajna šala! Vendar dejstvo ostaja, da povprečen državljan Kitajske ne govori nobenega drugega jezika razen vsecenjene kitajščine, angleščina je jezik izobražencev.

Tekom izmenjave smo se predali občudovanju kulturne dediščine. Ogledali smo si turistično znane destinacije, kot so Poletna palača, Trg nebeškega miru (kjer je bil leta 1989 masaker), Prepovedano mesto, Nebeški tempelj in istoimenski park itd. Našim kitajskim gostiteljem smo takorekoč razkazali Peking, saj so tudi oni (vred z nami) prvič obiskali svoje kulturno-zgodovinske znamenitosti države. Zanimivo, da jih v šoli v teoriji naučijo narodne zavesti (kot primer lahko navedem svojo gostiteljico, ki se vsakič, ko omeni besedo China, prime za srce), obenem pa ni bilo organiziranih ekskurzij na temeljne destinacije za splošno razgledanost nadobudnih mladih intelektualcev.

Bila sem na eni elitnejših in naprednejših šol v Pekingu. Kot rečeno, sledijo moja opažanja in interpretacija slednjih. Otroci v razredu se zdijo prestrašeni, za vsak odgovor morajo vstati, učijo se po 8 ur na pamet brez blaznega razumevanja. Kot sami povedo, samo trenirajo spomin, koliko zaporednih informacij si lahko zapomnijo brez, da bi jih ozavestili. Obstaja izbirni predmet, kako se spopadati s stresom, seveda vedo definicije, ampak ... Prisostvovali smo na uri, kjer so dijake učili sarkazma oziroma so si zapisovali vse povedi, ki so ga po besedah profesorja vsebovale. Ko sem jim po učni uri dejala, kako fino je, da se na pamet naučijo sarkastične stavke, le-tega v moji opazki niso zaznali, temveč so le prikimali. Zanimiv je tudi dejanski vizualni pogled na situacijo v šoli (v kateri po večini tudi bivajo 5 ali več dni v tednu). V uniformah in splošnem obnašanju so identični, v jedilnici ni mogoče najti določene osebe. Zdi se kot, da so dijaki samo številke, vzhajajoča delovna sila mogočne države. Opazila sem tudi, da jih v šolskih uniformah obravnavajo izven šole kot manj vredne člane družbe (v trgovini jih v vrstah ne opazijo, v restavracijah pa jim le redko postrežejo hrano).

MAPI INTELEKTUALNI

žetudi luč
udarjam

PRANJE

H SVETILNIKOV

ka gori.

v žeri ...

Prestrašeni pred sistemom, zaljubljeni v lastno državo, korakajo s kitajsko zastavo okoli šole. S takšno ceremonijo pričnejo vsak prvi in tretji ponedeljek v mesecu. V samem razredu ne poteka dvosmerna komunikacija, ko pa slednja le poskuša privreti v ozračje (heh, napolnjeno s smogom), je ta prisilna s strani naslednjega nekompetentnega profesorja. Ob vsakem odgovoru, ki ga zastavi učitelj, se morajo vstati, pa tudi če odgovor sestoji zgolj iz besedice da ali ne. Zdi se kot, da je med učitelji prisotno prepričanje "nižja je temperatura v razredu, bolj bodo dijaki zbrani, glasneje se kriči, prej bodo dojeli snov". Tako so obrazi dijakov brez emocij ali pa so le ti prekriti z "antismog" masko, ki jih brani pred nevarnostjo s prav takšno stopnjo kvaliteto, kot jih branijo državni organi. Povprečen razred ponosno nadzoruje veličasten portret Mao Zedonga, narodno (črko a lahko zamenjate s črko e) jih spodbujajo številne zastave ali motivacijski napisi, kot so U.S. We R READY ali pa WE CAN DO IT, JUST DO IT, DO NOT LOOK BACK. Pri zadnjem se je fino ustaviti in ga ozavestiti, saj ima zraven patetičnega tudi globlji moralni pomen. V šoli je tabu spregovoriti o črni plati kitajske zgodovine, dijaki je skorajda ne poznajo. Ne vedo za masaker, ki se je zgodil leta 1989 na Trgu večnega miru, če pa kaj vedo - skrivajo.

Bodoče pokolenje se zaradi pričaranega "preventivnega" strahu ne znajde v preprostih življenjskih situacijah, ki niso bile obravnavane pri pouku. Morda je prav to razlog za logično nepojasnljive gneče, ki pogosto nastanejo na ulicah, v prometu. Kakorkoli, vsak sistem vsebuje prednosti in slabosti. Kitajske otroke, dijake in študente poznamo tudi kot ene izmed najboljših športnikov, glasbenikov in vsesplošno talentiranih mladostnikov. Menim, da je razdelitev po sposobnostih otrok že v zgodnjih letih izobraževanja ("art" in "science students") dobra odločitev, saj se lahko tako otrok izpopolni na področju, ki mu leži. Zdi se mi, da pri nas do klasifikacije ali specializacije po področjih, v katerih smo dobri, pride prepozno. Za konec naj dodam, da sta si naš in njihov sistem tako zelo različna prav zaradi različne miselnosti narodov, vzhoda in zahoda nasploh. Povsem razumljivo je, da se nam stvari, na katere nismo privajeni, zdijo bizarne in čudne, zato namen članka nikakor ni žaljenje, le pristno čudenje ob razlikah izobraževalnih sistemov. Vsi različni, a vsi enakopravni, no čeprav v bistvu ne ... Vendar to je že tema naslednjega članka.

"In varietate concordia" (združeni v različnosti), kot se glasi geslo EU, lebdimo vsak v svojem izobraževalnem sistemu temnih in svetlih platnic. Dol z rožnatimi očali, čas za optiko Šmirc.

$$\int_a^b f'(x) dx = f(b) - f(a)$$

$$\sum_n \frac{1}{n^s} = \prod_p \frac{1}{1 - \frac{1}{p^s}}$$

$$\lambda = 0.999999999$$

$$e^{i\pi} + 1 = 0$$

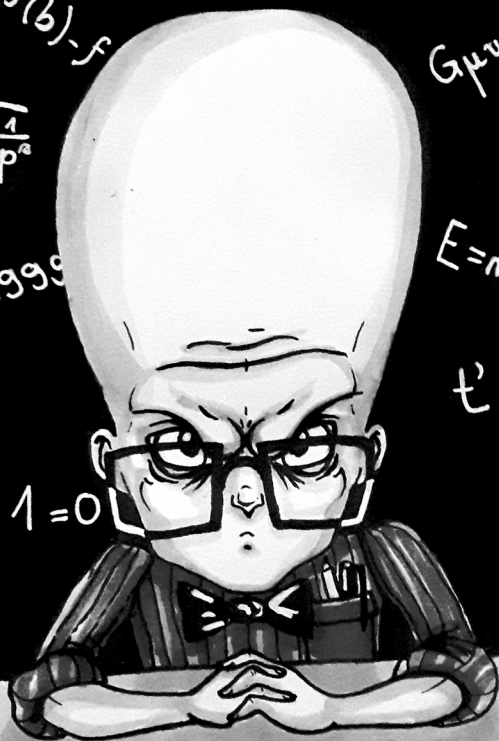
$$A(u) = \int \Omega (1 + |\nabla u|^2)^{1/2} d$$

$$G_{\mu\nu} = 8\pi G (T_{\mu\nu} + p_{\lambda} g_{\mu\nu})$$

$$a^2 = b^2 + c^2$$

$$E = mc^2$$

$$t' = t \frac{1}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

Kako sem preživel Podjetno v svet podjetništva in zakaj nas silijo v odprtje s.p. (1. del)

“Podjetno v svet podjetništva (v nadaljevanju PVSP) je program podjetniškega usposabljanja, v okviru katerega brezposelne osebe, ki ustrezajo pogojem vključitve, v 4 mesecih razvijejo in realizirajo svojo podjetniško idejo. To se doseže z nudenjem podjetniških usposabljanj, mentorstva in ostalih podpornih aktivnosti. Cilj je, da udeleženci po končanem usposabljanju ustanovijo lastno podjetje in se v njem zaposlijo, se samozaposlijo ali pa najdejo rešitev obliki zaposlitve pri drugem delodajalcu.” Program financira Ministrstvo za gospodarski razvoj in tehnologijo.

Premisa je preprosta, država z denarjem, ki ga pridobi iz evropskih sredstev, financira programe, s katerimi naj bi zmanjšala brezposelnost. To želijo doseči s prepričevanjem ljudi, da se »podajo na lastno poslovno pot« oz. v odprtje s.p.-ja. Ampak izvajalci udeležencem takšnih programov (ki niso slabi sami po sebi, kot udeleženec se naučiš veliko stvari s področja davčnih predpisov, računovodstva, marketinga ter javnega govornišva in nastopanja) zamolčijo nekaj pomembnih dejstev, s katerimi so zagotovo seznanjeni. Najverjetneje jih zamolčijo zaradi strahu, da se noben

Kdo je prekarni delavec?

Prekarni delavec je posameznik, ki opravlja delo v delovnem razmerju (na podlagi pogodbe o zaposlitvi) ali izven delovnega razmerja. Lastnosti prekarne oblike dela so negotovost, fleksibilnost, nizko plačilo in kratkotrajnost. Če prekarni delavec dela na podlagi civilnih pogodb ima nestalen prihodek, ne teče mu delovna doba in nima plačanih prispevkov na način, kot to velja za delavce v delovnih razmerjih. V nekoliko boljšem položaju je delavec, ki je v delovnem razmerju za določen čas. V času za katerega je sklenjena pogodba o zaposlitvi ima vse pravice delavca po zakonu o delovnih razmerjih, delodajalec pa mu za določeno obdobje redno (so)plačuje davke in prispevke. Kljub temu je položaj delavcev, ki delo opravljajo v delovnem razmerju za določen čas vseeno negotov, saj ne morejo vedeti, ali bodo delo po preteku časa, za katerega je pogodba sklenjena, še opravljali. Delavci so primorani iskati novo zaposlitev že v času opravljanja dela po pogodbi o zaposlitvi za določen čas.

Samozaposleni se za samostojno delovanje na trgu dela odločajo bodisi iz lastne podjetniške iniciative bodisi iz nujen, ker so nezaposleni.

Pogosta praksa pa je, da delodajalec ali naročnik posla pogojuje opravljanje dela posamezniku s pridobitvijo statusa samostojnega podjetnika oziroma s sklenitvijo naročniškega razmerja. Delavec in delodajalec nimata popolne pogodbene svobode. Ne moreta prosto odločati, ali bo delavec delo opravljal v delovnem razmerju ali pa posloval z njim kot podjetnik, če tak odnos kaže vse elemente delovnega razmerja.

O prekarosti samozaposlenih govorimo takrat kadar si posameznik s samozaposlitvijo si zagotavlja sredstva za preživetje ali v primeru ko je samozaposlitev zgolj navidezna.

Prekariat je postal globalni razred. Kaj je njegova poglavitna značilnost v Sloveniji?

To, da ima dva obraza. Eno so prekarci, ki to v resnici niso. Gre za espeje, ki delajo za naročnika pod njegovimi pogoji, z njegovo opremo. Ko podjetje reče, odpri espe, da boš delal pri meni, to večina stori. Ker se s tem ogneta davku in goljufata državo, sta v prekršku delodajalec in delojemalec. Ta obraz se lahko uredi z inšpekcijskim nadzorom in s spoznanjem delodajalcev, da se to ne splača. Drugi obraz prekarnosti je tekmovanje proti dnu: ko delodajalec začne iskati cenejšo delovno silo. To je danes na primer študentsko delo. Firme se zavestno odločijo, da bodo rotirale študente. In to ne zaradi večje fleksibilnosti, temveč zato, ker so cenejši. S tem sta poklic in solidarnost med kolegi iste panoge razvrednotena in načeta. Da so sami pomagali rušiti sistem, ljudje spoznajo šele, ko diplomirajo. To je prikrit obraz prekarnosti, socialni damping, brez določene meje, kje se vse skupaj konča. Ko imaš 25 let, ti mogoče ustreza delati malo tu, malo tam in vmes še na črno. Ko jih imaš 32 in začneš razmišljati o družini, bi imel raje varnost, četudi je slabše plačana. Pa še to: espeji se ne zavedajo, da bodo imeli zaradi minimalnih prispevkov na stara leta mizerne pokojnine.

Marko Funkl, Delo (14. 1. 2017).

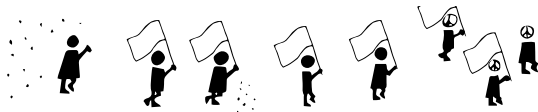
udeleženec ne bi odločil za odprtje svojega s.p.-ja, če bi poznal resnično podobo in položaj samostojnih podjetnikov v današnjem svetu.

Ta program je namenjen predvsem uradnemu olepševanju statistike nezaposlenih, s čimer se lahko nato pohvalijo pred kamerami. A resnica je ta, da mnogim odprtje s.p.-ja še poslabša socialno stisko in so še bolj na udaru revščine. Moramo se namreč zavedati, da so samozaposleni brez ugodnosti zaposlenih, saj nimajo bolnišnice in dopustov. V primeru, da kakšen mesec niso sposobni delati in ne morejo plačati prispevkov, takoj ostanejo še brez zdravstvenega zavarovanja. Kar 25.000 s.p.-jevcev živi na pragu revščine. Po podatkih zdravstvene ambulante, ki oskrbuje ljudi brez zdravstvenega zavarovanja, se pri njih oglašča vse več samostojnih podjetnikov, ki se ne morejo prebiti skozi mesec in niso sposobni plačati zdravstvenega zavarovanja. Po besedah dr. Dopliharja so med

njihovimi obiskovalci zlasti samostojni podjetniki.

Dodaten problem, ki se je pojavil ob poplavi s.p.-jev, je vse manjša količina prispevkov za pokojnine, ki se stekajo v državno blagajno. Številni mladi, ki so danes vse pogostejše prisiljeni odpirati s.p.-je, največkrat plačujejo minimalne prispevke.

Samozaposlitev je postala nova mantra sedanjega gospodarstva, ki jo kapitalisti izkoriščajo za to, da jim več ni treba zaposlovati delavcev v svojem podjetju (s čimer ne rabijo več skrbeti za njihove socialne, zdravstvene in pokojninske prispevke), ampak od delavcev, ki bodo pri njih delali, zahtevajo odprtje s.p.-ja oz. jih silijo v to (kar je sicer protizakonito). Prav nič čudnega ni, če ti na razgovoru za službo povedo, da lahko opravljaš delo le na tak način, da postaneš samostojni podjetnik in tako »posluješ« z delodajalcem.

Naša država se je z agresivnim promoviranjem samozaposlovanja popolnoma podredila neoliberalni logiki. Moč kapitala nas je pripeljala že tako daleč, da so se ponovno začeli pojavljati revni zaposleni, tj. ljudje, ki imajo zaposlitev, ampak jim ta ne prinese toliko denarja, da bi se lahko normalno prebili skozi mesec. Nekaj vsakdanjega je postalo poniževanje revežev kot nesposobnih lenuhov, ki ne želijo delati in »zažirajo« poštene ljudi. Solidarnost je postala sistemsko potisnjena na rob kot nekaj čudaškega. Simpatija in solidarnost do revežev sta sistemsko potisnjeni na rob kot nekaj privatnega ali čudaškega. Vlada ne promovira ustavnih vrednot, kot je socialna država, kaj šele enakost, saj so latentna nevarnost za oblast. Država s tem, ko sistematično dopušča zakonske rešitve in birokracijo, ki množično in hitro ustvarjata revščino, in z rušenjem ustavnih vrednot tlakuje pot takšnemu »razvoju«. Problem je postalo že zagotavljanje šolskih obrokov za otroke iz socialno ogroženih družin, potrebni so bili meseci pregovarjanj v parlamentu, da so se parlamentarci vendarle zmenili, kdo in kako naj bo deležen brezplačnega šolskega obroka.

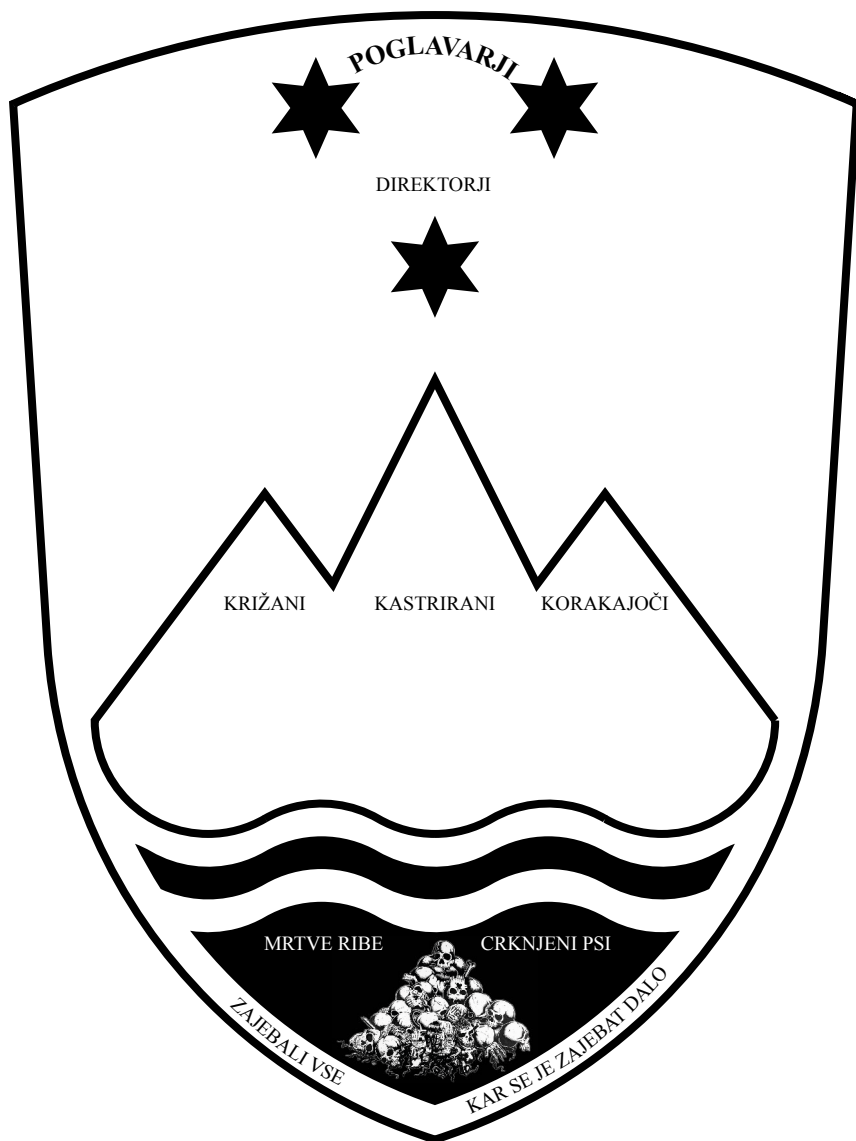
Gospodarske elite vneto zagovarjajo prekarno logiko, s čimer rušijo družbeno kohezivnost in dodatno slabijo finančne temelje države, ki od čedalje slabše plačanih delavcev pobere čedalje manj davka.

Vendar rešitev obstaja in je precej očitna – zaostritev razrednega boja, s katero bomo dosegli spremembo sistema v

njegovih temeljih.

Pojem razrednega boja je s ponovno vzpostavitev kapitalizma resda izginil iz javnosti, a danes ponovno postaja neizogiben. Ne smemo pozabiti, da v delavski razred spada vsak producent (delavec), ki je ločen od produkcijskih sredstev ali družbenih pogojev lastnega dela in je posledično prisiljen na trgu prodajati svojo delovno silo, pri čemer ni pomembno, ali gre za klasičnega tovarniškega delavca za tekočim trakom ali za postmoderne »high-tech nomada«, ki dela kot grafični oblikovalec. Ta nauk je ključnega pomena za razumevanje današnjega delavskega razreda in razrednega boja. Politizirati je treba ekonomijo, tj. ji vnovič izboriti status privilegiranega bojnega polja, na katerem je edino mogoče doseči kaj več od pridobitve abstraktnih pravic posameznika, ki zgolj zakrivajo ekonomsko izkoriščanje v vseh njegovih družbenih razsežnostih. Pri tem ne smemo zapasti v stare skušnjave ekonomskega determinizma in spregledati ključnega nauka druge polovice 20. stoletja: za zgodovinsko uspešnost kapitalizma ne gre zasluga njegovi ekonomski robustnosti (te, kot priča številne, po naravi ciklične krize, namreč ne premore), temveč neizčrpni sposobnosti reprodukcije skozi politične, ideološke in represivne mehanizme. Prav tu je mesto za koncept razrednega boja, ki tem procesom pripiše pravi izvor. S tem postavi izhodišče za politično gibanje, ki se ne bo ustavilo pred obljubo kozmetičnih popravkov, temveč bo vztrajalo vse do spremembe sistema v njegovih (ekonomskih) temeljih.

FARMA ZA UBIJANJE LJUDI

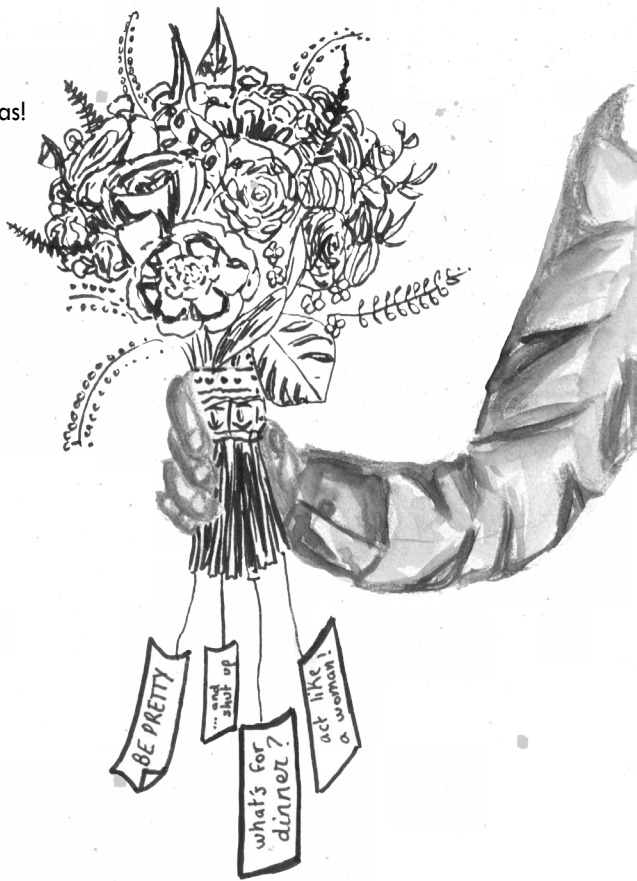

So prazne šole, učilnice in avle,
le prazna trupla, gnile so jim rane.
Nihče ne sliši več krivice
bolnik je ta, ki nastavi drugo lice.

Tegoba sočloveka nič več jih ne zadane.
Le nič ne jamraj, omamljeno smehljanje.
Teorije in zablude so altar in vera,
pa četudi gladen otrok na podu jim umira.

Vsi ves čas za dobro se boriijo,
v trenutku odločitve pa hinavsko le molčijo.
Kako strašno, da med njimi ni junaka,
ki Kosovela bi imel za brata.

Zdaj zbudil se nam pisni je rojak,
mi smo hudournik in prihajamo nad vas!
V eni roki Srečko, v drugi pa pogum,
prinašamo resnico, pogubo in razum!

Ocenjujem te.

Kako si oblečen?

Kako se vedeš?

Koliko keša maš?

Kaj pride iz tvojih ust?

Kaj sta po poklicu tvoja mami in ati?

Kaj študiraš?

S kom se družiš?

Koliko časa zdržiš, ko se gledava, da ne umakneš pogleda?

Po kolikšnem času ti pride?

Izračun je premo sorazmeren z mojimi interesi

in dobljene točke dajo vedeti, koliko procentov koristi bom imel od tvoje družbe.

Pa saj ste vsi isti,
kvazi umetniki, kakšen kliše.

V levi roki konzerva Uniona, v desni zrolan cigaret.

Sami, z bajnimi načrti,
skrivljenimi hrbti,
skremženimi ustnicami,
črnogledno strmite v svet.

In vaše »življenje«
iz kave na kavo,
od piva do piva,
od omame do pozabe.

Pa saj ste vsi isti.

Oblečeni v črno.

V zamišljeni pozi.

Reference iz vaših ust, kot iz topa.

In pa kimanje, nenehno gor in dol, gor in dol.

Bila si čudovita, brez primere in ta tvoj monolog, zares GENIALNO!

Kralji komplimentov in smalltalka.

Mešate zrak,
dajete smisel nesmislu.

Isrenost in čistost?

Ne ne, to je iz lanske sezone.

Originalni, neustrašni, svobodomiseln!

Kakšen kliše!

Pa saj smo vsi isti!

Yes, you are homophobic!

...and it sucks.

Have you ever been out enjoying your beer, carefree and with no worries when suddenly someone comes and starts having a homophobic delirium in front of your face, just because? Well, it happened to me quite recently and it wasn't cool at all.

"I am not homophobic, but..." Nope! You still are, even if you are really struggling to deny it. You still are when you come and tell me that homosexuality is "a trend, a construct and that men having a hard time approaching women just pretend to be homosexuals" in order to get close to them. Really now?

Another, "successful" argument: "you know I am cool with lesbians, as long they are not in my immediate environment, I mean if it was my sister or something, then I would do things against it, I wouldn't let it go ..." Wow, not homophobic at all, indeed.

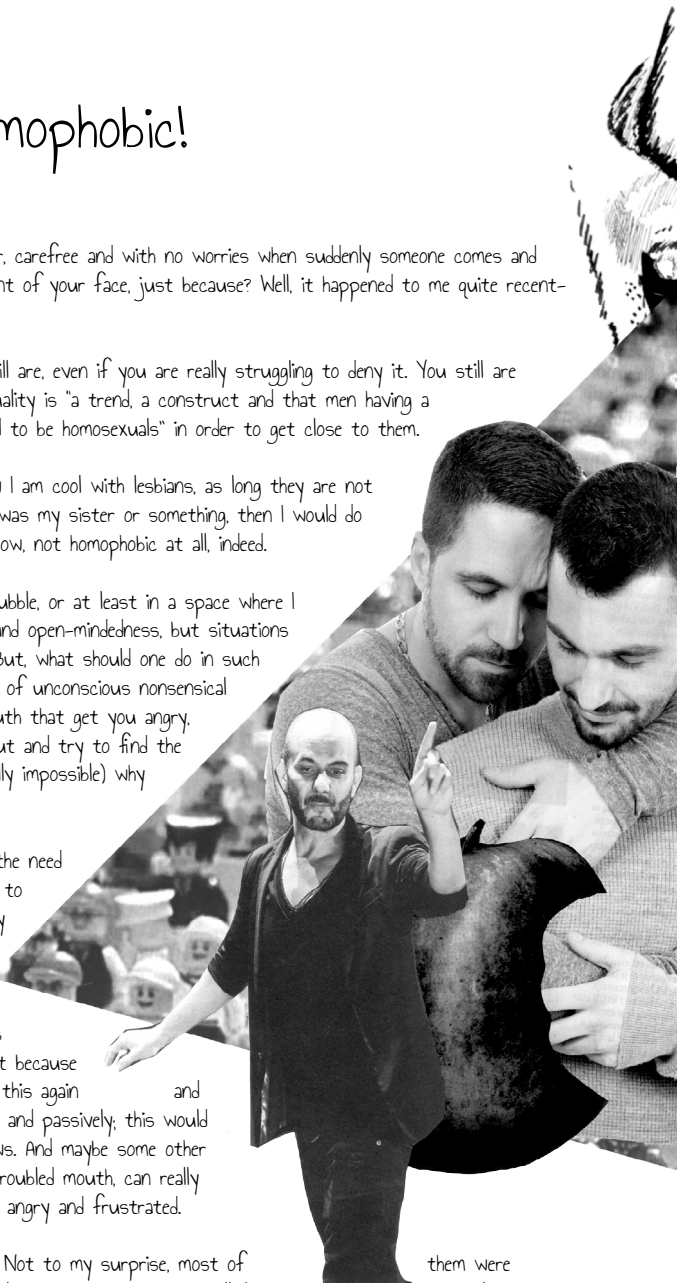
Sometimes I think I have been living in a bubble, or at least in a space where I can see tolerance, common understanding and open-mindedness, but situations like these give me a good slap of reality. But, what should one do in such cases? Just lay back and watch a stream of unconscious nonsensical ramblings coming out of a homophobic mouth that get you angry, frustrated and shocked? Or really speak out and try to find the reasons (although sometimes it can be really impossible) why someone behaves like that?

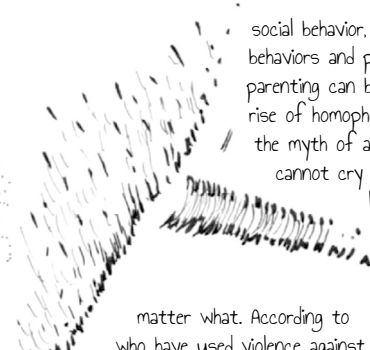
Most of the time I feel that I don't have the need to explain myself my beliefs to anyone or to teach and educate someone who apparently is really confused and clearly has no actual clue of how sexuality works. But, at the same time I feel that I wouldn't be fair to myself if I let someone have his speech and giving him no counter argument because he is automatically given the power to do this again and again. No, I cannot stand silently and passively; this would mean that I support and defend such views. And maybe some other time these opinions, even coming from a troubled mouth, can really hurt people, or even get them dangerously angry and frustrated.

That's why I tried to dig into the reasons. Not to my surprise, most of stemming from this "be a man" patriarchal construction. This box called toxic the stereotyping and categorization of gender behaviors originates from - in one - has clearly made it even harder and unsuccessful for a society to get rid of homophobia, sexism, rape culture, fat-shaming and so on and so forth.

them were
masculinity, where
this case the male

Of course all this discourse about masculinity and masculine expectations, when in an unstable and patriarchal environment, is clearly forwarded into the subconscious and can be so easily adopted as a frequent and realistic

social behavior, since children only accept and internalize behaviors and patterns from their social surroundings. Bad parenting can be quite devastating in cases such as the rise of homophobia; parents who are constantly creating the myth of a "strong, manipulative, almighty man", who cannot cry or feel weakness immediately deprive their kids of their vital need to come to terms

with their emotions, to embrace them and to realize that all emotional stages are accepted and experienced by everyone, no

matter what. According to a psychologist working with perpetrators who have used violence against their women/partners, the most shocking and identifiable psychological characteristic of these people was their absence of love throughout their lives - both shown and given - by their family and their surroundings. Some of them couldn't even remember if they had ever heard their parents telling them that they love them.

I see, that's cruel and can really disturb the view of someone and in fact, society is not helping either, but actually it is doing a rather bad job in talking about sexuality and LGBTQIA rights.

"These kind
of people..."

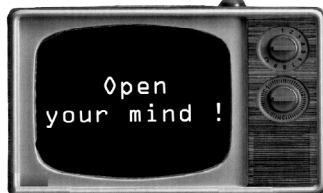

I can speak out for Greece in this case. I don't normally watch TV, but when I do, I am really surprised by the stupidity of some people and by the power that they have been given to say anything, which immediately can influence thousands of ignorant passive others. Till recently, I have been living in a country where everyone can say whatever they want with no consequences while at the same time the very same society is silencing and is not giving the same rights to people who do not want their views to be heard.

I mean, come on, you cannot actually have a politician, an official member of the parliament, giving an interview in one of the most watched Greek TV channels saying that he loves the "beautiful gender" (aka women) and that he recognizes two types of homosexuality, the relative and the acquired one and that "he is not against gay people of course - he even has numerous gay friends! - suffering from this disease" (yeah, he really said that) but unfortunately he thinks that "homosexuality is a bad role model to be screened on TV and people are seeing it and adopting this way of life". I mean, I cannot even comment on that, what words could even explain this man's take into consideration that this is a member of parliament giving such arguments and people are really listening. Not easy to move forward with these people, right?

What my "discussion" with
experiencing

we expect others
ourselves into them
don't really like, we
It takes courage and
see, hear or be part
makes us sick of
to be held accountable
when standing up

this person made me realize and what I am constantly
everyday is that it is quite problematic that
to have similar beliefs as us, since we project
and when we are exposed to something we
find ourselves being speechless, unable to act.
patience, but we have to speak out when we
of a situation we don't like, a situation that
how abhorrent this world can be. People have
for their actions and we should feel proud
against homophobic bullies.

(GL)EJGA! 5 RESNIČNO BODO VRGLI NA RIT!

Na slovenskih televizijskih kanalih že leta spremljamo in snemamo resničnostne šove – Kmetija, Big Brother, Master Chef, Gostilna išče šefa, Survivor ... Pogoste vrline, ki jih takšne domislice spodbujajo, so tekmovalnost, preračunljivost, (ne)privoščljivost ipd., a vendar so v primerjavi s spodaj naštetimi zmazki še kako nedolžne. Zgodovina tega žanra domnevno izvira iz Nizozemske, na začetku devetdesetih je namreč bila posneta zadeva, imenovana Nummer 28, kjer je bilo življenje sedmih študentov v študentskem domu skozi tedne dokumentirano. Žanr se je precej hitro izoblikoval in razširil, mnogi pa bi rekli, da ga v zadnjih letih poganja predvsem (ob)up po dobičku – vsaka niša, za katero bi širša publika lahko izkazala nek sadistični interes, je lahko kokoš, ki nese zlata jajca. Industrio torej odlikujejo izjemno draga konkurenčnost, konstantna bitka za gledanost in premajhna količina razsodnosti. Freudovska misel, da so resničnostni šovi odsev trenutne družbe oz. njenega infantilnega ida, gotovo ni spodbudna, a vendar si privoščimo kratek pregled nekaterih ameriških vrhuncev.

1. WHO'S YOUR DADDY? (2005)

Zgolj ena epizoda tega šova je bila posneta in predvajana, saj je v javnosti izzvala ostre odzive. Zasnova gre takole: vsak teden najdemo novo siroto (po možnosti atraktivno blondinko, kot se je zgodilo v edini epizodi), ki mora med osmimi moškimi nekako ugotoviti, kdo je njen biološki oče. Če ji to uspe, dobi 50 000 dolarjev, če ne, dobi teh 50 000 dolarjev srečni ne-očka. Težko je na kratko povzeti, kaj vse je narobe s tem šovom, morda pa gre izpostaviti kritike, da gre za izkoriščanje (konvencionalno privlačnih) sirot v namene zabavne industrije. Ah, samo da je TJ našla svojega očka.

2. SPLASH (2013)

Vrhunska domislica – nabor (relativno) znanih osebnosti Amerike je soočen pred izzivom: skočiti v bazen z določene višine, zaslužiti denarce, prebiti se iz tedna v teden in ne biti izločen. Ti skoki oziroma »dajvi« so svojevrstna poslastica za svojevrstne gurmane, težko si je pravzaprav predstavljati profil gledalca, ki uživa v neposrečenih, pogosto v bolečinah končanih se padcih v vodo z neprijetnim priokusom neslanih šal. Morda bi ga lahko postavili ob bok šovu Wipeout, ampak morda raje ne, ker Wipeout dejansko ima kanček humorne dimenzije, boljše varnostne ukrepe in manj pretenzioznosti.

DOSTJNIH ŠOVOV, KI VAS

3. KID NATION (2007)

Kid Nation je pravzaprav Gospodar muh na televiziji. Štirideset otrok, starih med 8 in 15 let, je postavljenih v zapuščeno mesto v Mehiki, kjer si morajo sami zgraditi boljši jutri. Denarne nagrade so seveda enormne, prav tako pa so enormni psihični pritiski na otroke, katerih starši so podpisali 22-stransko pogodbo, s katero so se odpovedali pravici do tožbe produkcije šova, tudi v primerih otrokove smrti, poškodb ali spolno prenosljivih bolezni. Celotna stvar je šokantna, oduren »socialni eksperiment«, otroci hkrati koljejo piščance in vzpostavijo vrtec za plišaste živali, se pripravljajo za vodstvene položaje in se ponižujejo, si kradejo, skratka, povzemajo moralno sporne vzorce iz »sveta odraslih«. Prva sezona (torej štirideset dni) se je v celoti iztekla, samo trije otroci so odstopili (zmeraj so se lahko odločili za prenehanje sodelovanja), nekateri otroci pa so po koncu celo rekli, da bi zadevo ponovili. Hm hm hm.

4. VANILLA ICE GOES AMISH (2005)

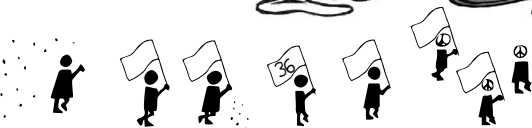
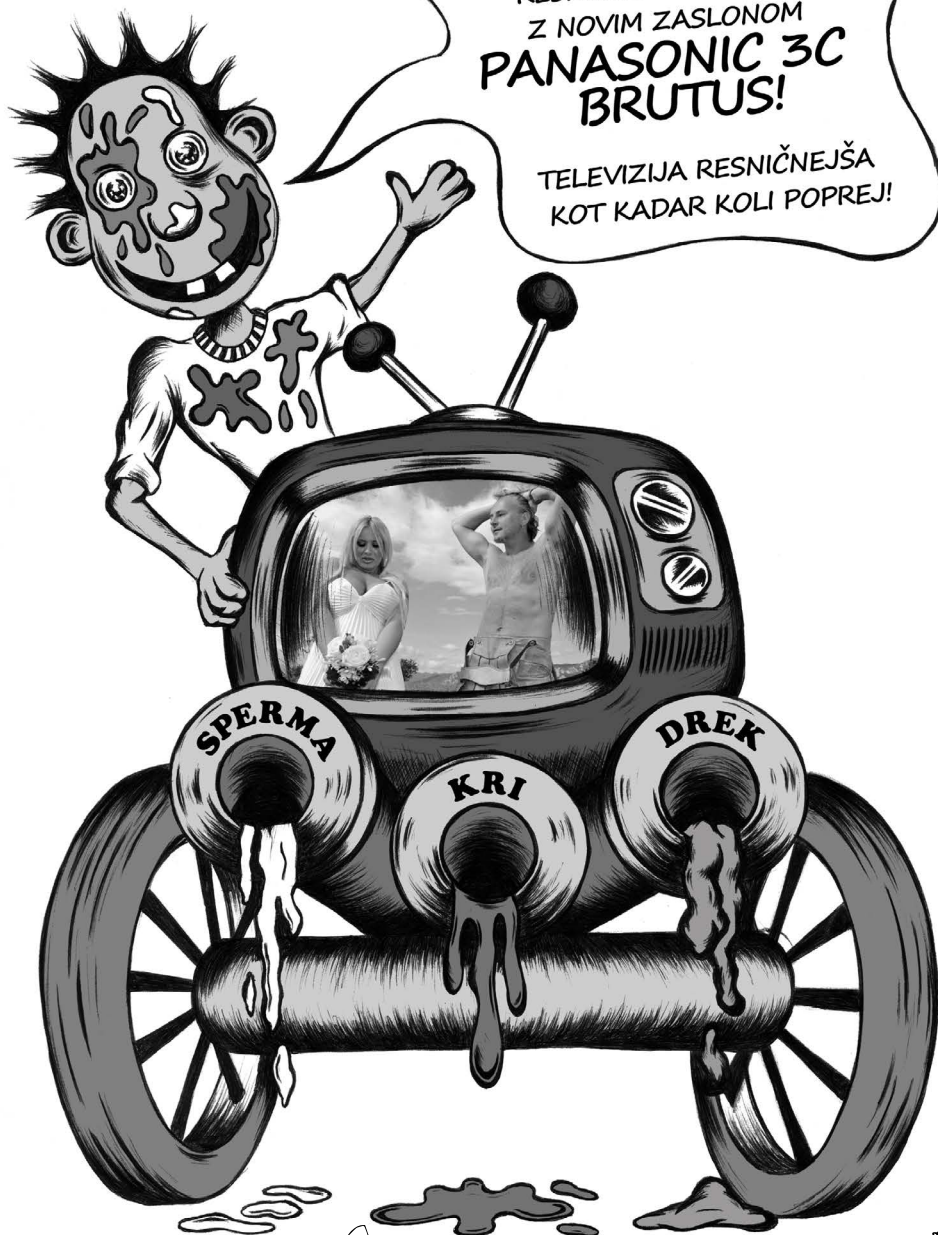
Resničnostni šov, katerega uvodna špica je kantri verzija pesmi Ice, Ice Baby in v katerem – presenečenje! nastopa rapper Vanilla Ice, izvajalec prej omenjene pesmi, gotovo mora biti nekaj posebnega. Nenavadna izbira protagonista pa ni največje čudo tega šova, zasnova je še večja uganka. Vanilla Ice se namreč odpravi v skupnost Amišev v Ohio, ZDA, kjer se privaja na njihov tradicionalen način življenja, se uči izdelovati pohištvo in obnavlja hiše družin v stiski. Posneta ni bila zgolj ena sezona, temveč kar dve, Vanilla Ice pa si je pri nekaterih pridobil spoštovanje zaradi svojih dobrih del, pri drugih pa zgolj skepticizem in še večji dvom v korektnost resničnostne televizije.

5. TAKING ON TYSON (2011)

Mike Tyson, slavni boksar v težki kategoriji, večkratni svetovni prvak in zapornik zaradi posilstva je že od otroštva gojil presenetljivo (razmeroma) nenasilno strast – gojenje golobov. Resničnostni šov torej govori o gojenju golobov in golobjih dirkah, za katere začne Tyson pripravljati svoje golobe in z njimi tekrovati. To je to, češnja na smetani, drogeraš in posiljevalec, ki dirka golobe. Aja, nekaj let je bil celo vegan. :)

UŽIVAJTE V SVOJEM NAJLJUBŠEM
RESNIČNOSTNEM ŠOVU
Z NOVIM ZASLONOM
**PANASONIC 3C
BRUTUS!**

TELEVIZIJA RESNIČNEJŠA
KOT KADAR KOLI POPREJ!

→ g. TopTrgovina[®]

**Prodajamo Vam
super-bučke!**

Kot super gospodinja za svojega
moža želim le najboljše, zato
kupujem samo super-bučke!

Včasih mi je zdravje hudo pešalo,
ampak zaradi super-bučk in njihove
nutricistične vrednosti lahko danes
posodo pomivam dvakrat dlje!

Samo danes:
15,99€/kg

Beč, 31.

AKCIJA!!!!

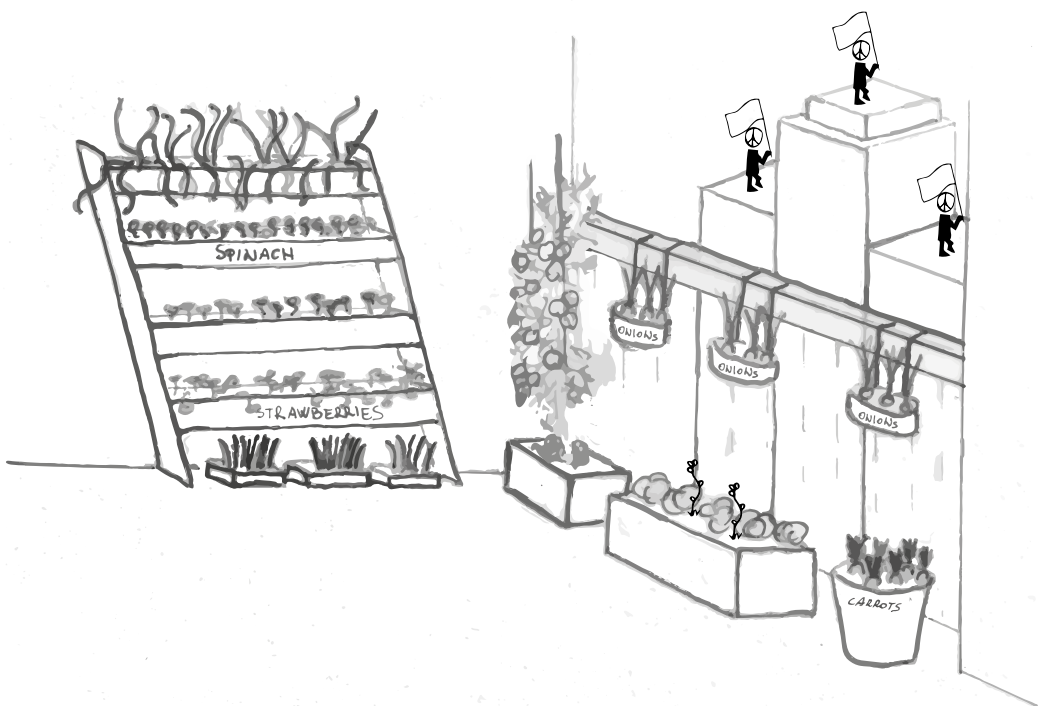
Choose Tič(ar)head

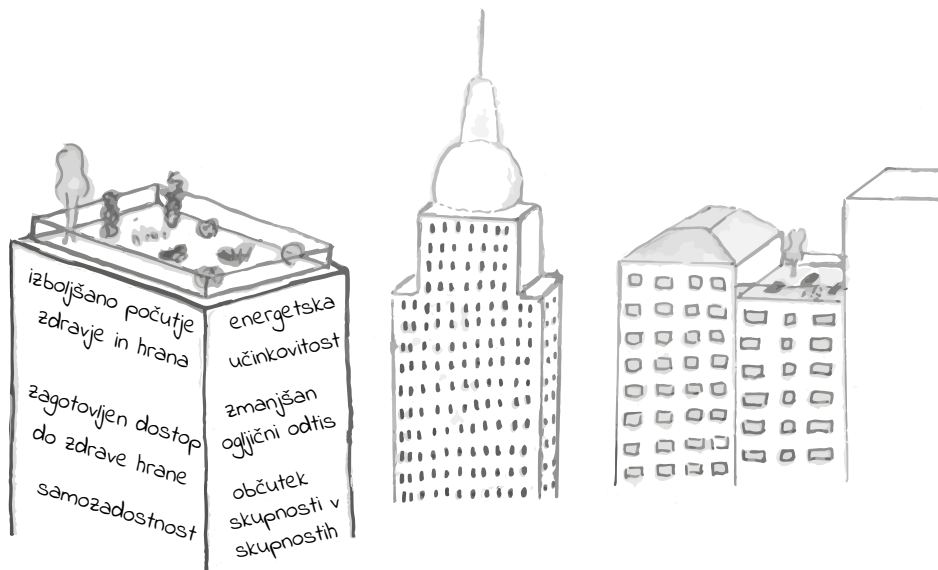
- for a transparent higher education system.
- for a full protection

Urbani vrtovi

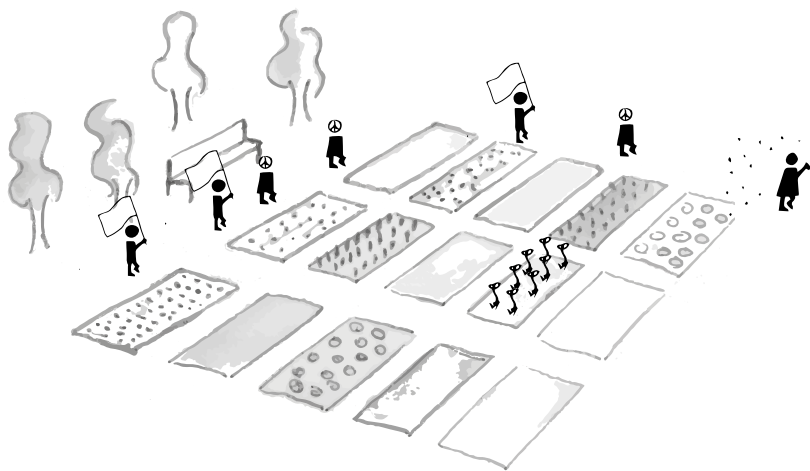
Gojenje hrane v urbanem okolju kljub trenutnemu porastu ni moderna domislica. V 19. stoletju zaradi naraščajoče lakote ali v času po obeh vojnah v želji razbremeniti pridelavo hrane, so ljudje pričeli gojiti hrano sami - ob svojih hišah ali na zemljiščih za vrtičke. Vendar nas bo bolj, kot preteklost, zanimala prihodnost in pozitivni učinki, ki jih ima gojenje lastne hrane, pa čeprav sredi urbanega naselja.

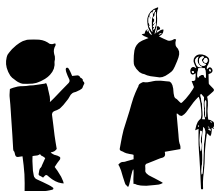
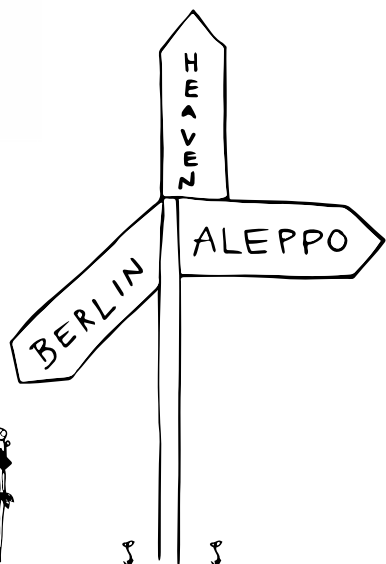
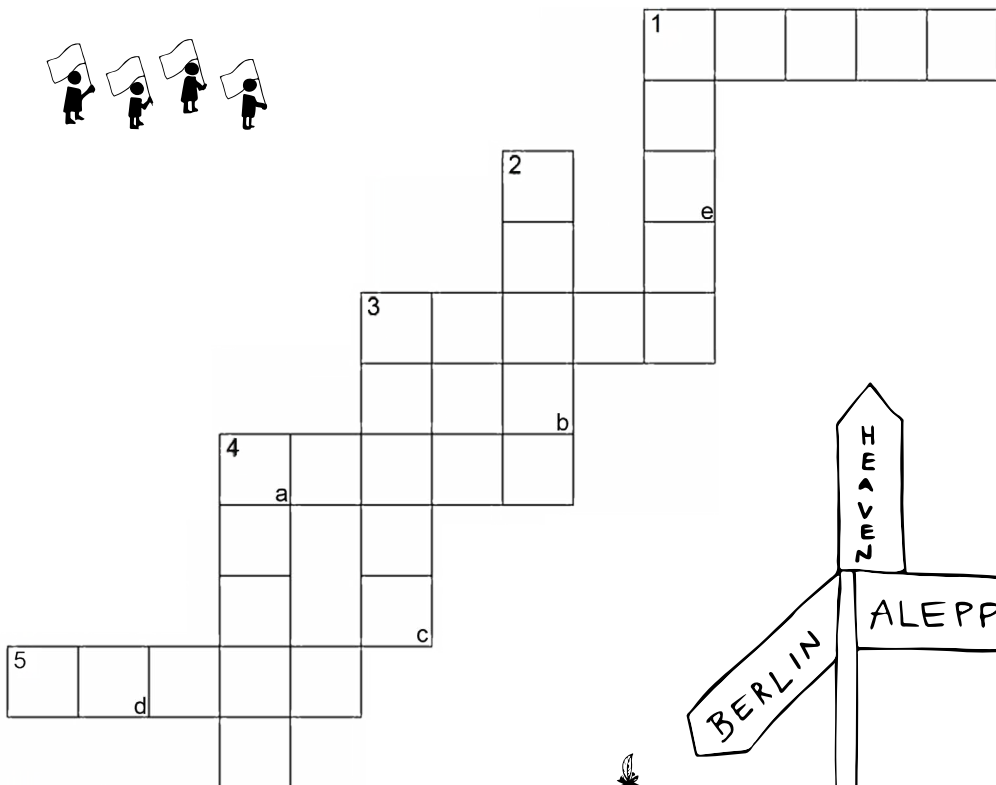
Urbano vrtnarjenje je zelo širok opis dejavnosti v urbanem okolju, ki lahko segajo od gojenja kalčkov za lastne potrebe, do gojenja začimb in manjših rastlin na okenski polici ali balkonu, pa do bolj skupnostno organiziranih vrtov - skupnostni vrtovi, zemljišča za vrtičke, zelene strehe in stene in še mnogo drugih dejavnosti.

- zelene strehe absorbirajo onesnaženje (delce); 1m² trave absorbira letno količino avtomobilskih izpustov prašnih delcev.
- z rabo zapuščenih zemljišč v namene urbanega vrtnarjenja onemogočimo onesnaževanje zemlje: uporabljeno zemljišče ni podvrženo nelegalnemu odlaganju (nevarnih) odpadkov, s samozadostnostjo v pridelavi hrane pa zmanjšujemo potrebo po industrijskem pridelovanju prehrane, ki je pogosto neprijazno do narave in zemljo izropa hranilnih snovi, poleg tega pa je potreben tudi transport.
- urbano vrtnarjenje lahko pripomore tudi k prehranski in okoljski pravičnosti: v okoljih, kjer si ljudje ne morejo privoščiti hrane, si jo lahko pridelajo sami.

NAVZDOL

- 1 Slabšalni izraz za ženski spolni organ.
- 2 Poljski izraz za vagino.
- 3 Vzklik ob udarcu v palec na nogi.
- 4 Vzklik jeze.

VODORAVNO

- 1 Revija, ki jo bereš.
- 3 Romunski izraz za vagino
- 4 Lokalni izraz za osebo, ki si ne upa česa storiti in ob pomembnem dogodku "stisne rep med noge".
- 5 π ki se bori proti zatiranju, neenakosti in izkoriščanju.

a d e b c

TETA PIZDA! ZVEŠ UJE

Teta Pizda XYZ

Zdravo, teta Pizda. Sem samski študent.
Želim imeti punco. Kako naj jo dobim?

Študent, 24

Pozdravljen.

Naj s tabo delim preprost in učinkovit način, kako dobiti punco. Samo sledi naslednjim šestnajstim korakom, uspeh je 100 % zagotovljen.

1. Bodi samozavesten.
2. Začni hoditi v fitness.
3. Kupi si dober avto (nihče ne mara škode Fabie).
4. Začni hoditi na kraje, kjer je velika gostota žensk/m².
5. Izžarevaj svojo moško energijo.
6. Ženskam ne dajaj pozornosti, ko jo zahtevajo.
7. Nikoli ne pojasnjuj svojih potez in dejanj.
8. Opraviči se samo takrat, ko je to res nujno potrebno.
9. Nikoli ne oklevaj in nikoli ne dvomi vase.
10. Ne jamraj, ženske želijo pravega moškega, ne pa čustvenih, jokajočih fantkov. Svet potrebuje moške, ki ga bodo spremenili.
11. Nikoli ne prosi za dovoljenje, nikoli ne sprašuj, če želi iti kam s tabo, vedno predvidevaj, da si tega že želi.
12. Občasno se nasmej. Se ne znaš privlačno smejati? V glavi si predstavljaš, kako jo divje porivaš.
13. Prisili jo, da trdo dela za tvojo pozornost.
14. Ne zasipavaj je s klici in sms-i. Pokliči jo samo takrat, ko se želiš dobiti z njo.
15. Če misliš, da je rekla kaj napačnega, ji to takoj jasno povej. Ženske spoštujejo odločne moške, ki imajo lastno mnenje.
16. Ne obnašaj se kot totalni luzer.

TETA PIZDA!!!!!!!!!!!!1111enaenaena

TETA PIZDA! SVETUJE

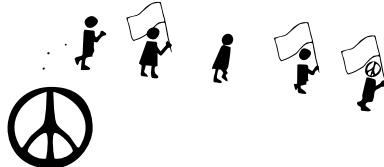
!!!!!!POZOR! preberi in posliji to sporočilo vsem, ki jš smatraš za prijatelje, vkljueno z osebo, ki ti je to poslala!! To je veriga ljubeznai, ki neprekinjeno potuje po svetu ze od leta 1998! Ce jo pretrgas te aka nesreca v ljubeznai. Kdo pa si upa ostati brez nje? Zato me tvegaš in v naslednjih petih minutah predaj sreco. V naslednjih 48 urah se ti bo zgodilo nekaš, kar bo za vedno obrnilo tvoje življenje na bolje!!!!!!

Neznaka pošiljatelj

Dragi moji, vem, da po navadi jaz svetujem vam, ampak med vso fan-pošto se pogosto znajdejo povsem neprimerna pisma, zato bom tale prostorček v rubriki enkrat za spremembo namenila sebi. Tokrat objavljam pismo zelo posebnih oboževalcev, razpečevalcev verižnih pisem. Ne morem vam povedati, dragi bralci, kako me takšne stvari razjezijo. Počutim se popolnoma izigrano in brez osebne integritete, kaj si vendar mislijo tile moroni, ko pošiljajo pisma profesionalnim svetovalkam-kolumnistkam?! Včasih se mi res zdi, da me javnost ne jemlje dovolj resno – moja zvesta publika je seveda izvzeta. Moj poklic je emocionalno strašno zahteven, ljudje mi vendar zaupajo svoje težave z upi na mojo rešitev, aj, kakšne nočne more me težijo včasih, ker se mi zdi, da se zanje nisem dovolj potrudila (čeprav seveda vsakemu namenim 125% svoj spiritualne modrosti in prebedim prenekatero noči v previdnem sestavljanju svojih nasvetov). Vsaj enkrat bi rada čutila, da sem cenjena za pomoč človeštvu, vsak vendar potrebuje dobro mero samopotrditve IN potrditve od zunaj – prve mi ne manjka, ampak kar se pa druge tiče, pa bi bila izjemno toplo presenečena, če bi enkrat namesto pritožb in jamranja o nizki samozavesti, najstniški nosečnosti, alkoholizmu, grdoti kapitalizma, impotenci itd. dobila eno majhno, kratko, preprosto pismence, kjer bi se mi nekdo eksplicitno zahvalil za mojo strokovnost in prijaznost.

Ali mar zahtevam preveč?!

Vaša (komplimentov že(l)jna) tetka Pizda!

Imaš problem? Piši mi! Sicer nisem terapevtka, lahko pa poslušam. Sicer nisem usposobljena, sem pa zastonj! Svoje težave mi zaupaj na naslov **tetapizda@gmail.com**, zagotavljam ti skoraj 100 % diskretnost.

IŠČEJO SE MLADI Z ISKRICO V OČEH

KDO?

*Javni sklad RS za
razvoj kadrov in štipendije
& zaposlovalci.*

KOGA?

Mlade z iskrico v očeh.

ZAKAJ?

Ker je formalna izobrazba pomembna, ni pa odločilna.

Poskusimo s tale, škodit ne more!

